

Nr 1075

Av herr andre vice talmannen **Cassel**, i anledning av *Kungl. Maj:ts skrivelse nr 133, med överlämnande av redogörelse från Nordiska rådets svenska delegation.*

(Lika lydande med motion nr 869 i Första kammaren)

De danska, finska, norska och svenska turistkontoren i New York flyttade sommaren 1965 samman i gemensamma lokaler i fastigheten i korsningen av 5th Avenue och 42:a gatan, det s. k. Scandinavia House. Regler för samarbetet fastställdes den 15 december 1964. Enligt dessa skall inom de gemensamma lokalerna reception och upplysningstjänst, post, distribution och telefonväxel vara gemensamma. I övrigt sköter varje lands turistkontor sin verksamhet självständigt envar med sin chef. Det organ genom vilket samarbetet koordineras är Nordiska turisttrafikkommittén (NTTK).

Kontorens huvuduppgift är ej att fungera som resebyrå för enskilda resenärer. De skall fastmera förse resebyråer och reseagenter med material om sina länder.

Vid ett möte i januari 1967 med NTKK konstaterades av samtliga delegationer att samarbetet vid turistkontoren i New York ej flyter tillfredsställande. Det präglas av väsentliga meningsskiljaktigheter i fråga om kontorens individuella ställning. Samarbetsreglerna följs inte ens på viktiga punkter av principiell natur. Detta gör sig särskilt gällande beträffande metoden att ge service åt såväl resebyråagenter som allmänhet på gemensam bas och berör därigenom speciellt samarbetet inom postavdelningen (mailing department). Bristen på samarbete har äventyrat den avsedda rationella driften vid kontoren och dessutom skadat de yttre relationerna.

Olika meningar har uttalats om hur konfliktsituationen bäst kan lösas. Det har varit tal om att skaffa en chef för kontoren, eventuellt en amerikan. Förslag har även framkommit som för till en upplösning av den nuvarande gemenskapen. Någon slutlig lösning har ej nåtts. Samarbetet hotas alltjämt av att upplösas.

Nordiska rådets trafikutskott har framhållit att det, sett såväl ur det enskilda nordiska landets synvinkel som från de många mottagarnas synpunkt, måste vara en rationell ordning, då det gäller från Norden så avlägsna mottagare, att upplysningar och allt annat material om Norden sprides från en gemensam central i USA. Betydande kostnadsbesparingar måste i längden kunna uppnås på detta sätt. Ordningen innebär därjämte ett

självfallet tillmötesgående rörande planerade resor till de nordiska länderna på ett och samma ställe.

Denna gemenskap bör självfallet ej hindra en inbördes konkurrens om turisterna mellan länderna och mellan olika orter och regioner i ettvarit land, framhåller trafikutskottet. Den yttre sammanhållande ramen markerar emellertid den inbördes solidariteten och den vikt länderna lägger på att också utåt visa det gemensamma intresset av att få så många turister som möjligt till Norden, även om ej alla turister kan resa till varje ort, region eller land i Norden.

Tillfälliga svårigheter bör enligt utskottets uppfattning inte föranleda att de värden spolieras, som vunnits både ekonomiskt och ur nordisk samarbetsynpunkt genom samgåendet. Svårigheterna måste därför övervinnas och förnuftiga lösningar finnas.

Turisttrafikkontoren finansieras huvudsakligen med offentliga medel. De anslagsbeviljande instanserna d. v. s. bl. a. svenska riksdagen bör kräva att en ur nordisk synpunkt acceptabel lösning av detta samarbetsproblem kommer till stånd. På detta sätt kommer de medel, som i alla länderna anslås för turistkontoren, att bli bäst utnyttjade.

Under åberopande av det anförda hemställas,

att riksdagen vid behandling av Kungl. Maj:ts skrivelse nr 133 måtte uttala sig för att samarbetet vid de nordiska turistkontoren i New York organiseras på sådant sätt, att de fördelar som detta samarbete erbjuder icke minst för avnämarna på den amerikanska kontinenten blir till fullo tillvaratagna och att den rationalisering som de anslagsbeviljande instanserna måste kräva blir genomförd.

Stockholm den 18 oktober 1968

Leif Cassel (h)